

հայ Կամենիցցի, Գասպար Բուտագովիչ անուամբ, որ ըստ վկայելոյ Գարոնզի՝ նշանաւոր ոմն եղած է։ Սա երկար ժամանակ ազգայնոց հետ 'ի Մակեդոնիա, 'ի Պալքանս պանդխտելէն վերջը, միշտ պահապան հսկելով Տիրամօր պատկերին, 1682ին կու գայ Իլվով, և հոն Ս. Նիկողայոս կոչուած Երբայրութեան խնամակալի պաշտօնը կը ստանձնէ։ Հայոց մէջ սա ճանչցուած է ճարտարախօս, Լեհաց Յոհան Գ. Թագաւորը Իլվով եկած միջոց՝ Գասպար յիշեցուցուցած է նմա բանաստեղծօրէն Փոտոլիոյ նուաստանալը յայլազգեաց։

Խոցիմիրսքեայ խաղաղաւէտ բնակարանին մէջ կենդանացան հին ազգային և Կամենիցեան յիշատակք. Բուտագովիչ շատ կը սիրէր նորանոր լուրեր պատմել Կամենիցի տիրողաց մասին, թէ Նախախնամութիւնը զանազան պատիժներով կը հարուածէ զնոսա, տիրած են քաղաքին մեջ սով, ցաւ, շփոթութիւնք նաև այլ անսովոր երևոյթք։ Այդ երկու հայ պանդուխտք գաւաթ մի մեղրաջուր խմելուն միջոց՝ շատ ու շատ խորհրդածութիւն կ'անէին. թէ ինչպէս, եթէ Աստուած տայ, վերադառնան 'ի Կամենից՝ պիտի կարգաւորեն ազգիս գործերը, և առանց խնայելու պիտի դուրս վարեն քաղաքէն բոլոր Հրեայքը. նոքա լաւ գիտէին որ օրդիք Խորայելի՝ Խամայելի իշխանութեան ներքոյ՝ իրենց տեղը բռնած էին Կամենիցի մէջ։ Խոցիմիրսքի ալ կը յիշէր զուրթախառն մորմոքմամբ իւր Կամենիցի մէջ գեղայարմար բնակարանը, շուրջ պատեալ կակղի ծառերով, դէպ 'ի փողոց երկնցած ճեմելօք, ուր երեկոյեան « Հրեշտակ Տեառնի » զանգակին ձայնով կը ժողովէին քաղաքին և դաշտաց պաշտօնավարք, և երկար նստարաններու վրայ հանգչած՝